

lovens § 299 i den eklatanteste Strid med Grundloven.

Til § 19 har det ærede Medlem foreslaaet, at et Punktum skal gaa ud. Det ærede Medlem mener, at der ikke var nogen Grund til at frygte for, at nogen Dommer skulde slutte en Sag, naar Loven var imod, at den blev sluttet. Jeg ser noget anderledes derpaa, jeg tror ganske vist ikke, at nogen Dommer vilde gøre det med Bevidsthed om, at han foretog en ulovlig Handling. Men ved den offentlige Politiret i København, hvor der er et saa overordentlig stort Antal af Sager, er der en overordentlig stor Mængde, der gaar hurtigt gennem det, der kaldes det store Sold, og der kan det meget let hænde, at en Sag kan løbe med og blive sluttet uden Dom, uagtet der burde falde Dom i den. Det, der foreslaas i § 19, er ingenlunde, at Justitsministeren kan afsige nogen Dom eller afgøre Sagen, det er alene det, at Justitsministeren kan forlange, at Sagen skal gaa til Kriminal- og Politiretten til behørig Behandling og Afgørelse der. Det er slet ingen Indgriben i Domstolens Uafhængighed, det er i Virkeligheden slet ikke noget nyt, ikke andet end det samme, som finder Sted hver eneste Dag, naar de administrative Myndigheder bestemme, om en Sag skal indankes fra en Domstol til en anden.

Af de Ændringsforslag, der er stillede af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) og det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), gaar det ene ud paa at indsætte en Bestemmelse, som var udstrøgen af Landstinget, og jeg tror efter den grundige Behandling, Sagen var Genstand for deroppe, er der ikke nogen som helst Anledning til paa dette Tidspunkt — der kan maaske være Vanskeligheder nok endda, inden man ser denne Lov bragt til Ende — at rejse nogen Strid. Det samme gælder Ændringsforslaget til § 21, i hvilken Henseende jeg dog skal fremhæve, at Mand og Mand inellem er Forholdet dog virkelig det, at det, som anses for at være det ubehagelige og graverende ved en Dom i en kriminel Sag, er Straffens Udtaaelse og ikke de andre Virkninger, der knytte sig til Straffen. Det kan naturligvis, naar man har Brug for Stemmer ved et Borgerrepræsentantvalg, have sin store Betydning, men jeg tror, de paagældende selv lægge mest Vægt paa at slippe for Straffen, og det er ogsaa det, der vil gøre, at de blive gode og bedre Mennesker. Men jeg skal navnlig overfor det ærede Medlems Begrundelse føje til, at, som Lovforslaget

nu lyder, gaar det udtrykkelig ud paa, at den, hvem en betinget Straffedom er overgaaet, har, naar han forholder sig vel i 5 Aar, umiddelbart derved erhvervet sig Æresoprejsning, altsaa umiddelbart derved erhvervet sig alle sine borgerlige Rettigheder igen.

Ændringsforslagene til § 5 af det ærede Medlem for Skelskør (R. Andersen) og flere andre ærede Medlemmer skal jeg ogsaa fraraade, idet jeg med Hensyn dertil kan henholde mig fuldstændig til, hvad jeg om samme Ændringsforslag udtalte i Fjor.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Slagelse (Lange), maa jeg sige, at Tanken deri har min Sympati, men jeg kan dog ikke tiltræde det, bl. a. af den Grund, at det vilde medføre, at vi skulde ind paa en ret betydelig Ændring af Bestemmelser i vor Straffelov. Nu er Forholdet jo det, at hvor det gælder Pigebørn mellem 12 og 14 Aar, er der kun Tale om Straf, naar der foreligger en Forførelse, og kun, naar paagældendes Forældre forlange vedkommende straffet. Det er altsaa kun de forholdsvise faa Tilfælde af Utugt med Pigebørn mellem 12 og 14 Aar, der overhovedet ville faa Straf efter Straffeloven, og er der ikke Tale om Straf efter Straffeloven, kan der heller ikke blive Spørgsmaal om Iken-delse af en Tillægsstraf af legemlig Revselse.

Ændringsforslaget til § 5, der er stillet af det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) m. fl., vil jeg heller ikke kunne tiltræde. At jeg fastholder § 5 i Lovforslaget, turde følge af forskellige Udtalelser af mig under denne Sag. Det samme gælder det andet Ændringsforslag af de samme ærede Medlemmer til § 9. Ligeledes Ændringsforslagene til § 11 om, at man allerede i denne Lov skulde vedtage Opførelse af en særlig Tvangsarbejdsanstalt, maa jeg fraraade Vedtagelsen af. Det er tidnok at komme til en saadan Foranstaltning, naar det viser sig uomgængelig fornødent, og til den Tid vil jo Lovgivningsmagten faa Lejlighed til at udtale sig derom. Jeg tror paa ingen Maade, at man allerede nu skulde være moden til at anlægge en saadan Anstalt, og navnlig slet ikke, at man med nogen Sikkerhed vilde kunne sige, hvor stor en saadan skulde være. Det vilde være meget beklageligt at faa den bygget for stor, naar det saa viste sig, at der ikke var Brug for den i hele dens Udstrækning, men det vilde selvfølgelig være endnu beklageligere, om man anlagde den saaledes, at man straks,